

Arrest

**nr. 131 200 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, diende op 4 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 28 juni 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert in haar arrest gekend onder nummer 70 953 van 29 november 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen.

1.3. De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 september 2013. Op 27 januari 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring is, gekend bij de Raad onder het nummer 147 198.

1.4. Op 27 januari 2014 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een inreisverbod, met als reden:

“wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 01.02.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

oIn uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.01.2013, hem betekend op 01.02.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 02.04.2013.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Hij verschaft onder meer volgende toelichting:

“1. Op 27.01.2014 werd een inreisverbod opgelegd aan verzoeker van maar liefst drie jaar in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet stelt onder meer als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals uitdrukkelijk werd bepaald, moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Slechts in de gevallen waar dit absoluut noodzakelijk is mag maximum een inreisverbod van drie jaar worden opgelegd.

2. In casu wordt deze maximale “straf” schijnbaar opgelegd omwille van volgende redenen:

- verzoeker heeft reeds éénmaal een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 24.01.2013, hem betekend op 01.02.2013;

- verzoeker heeft op 02.04.2013 een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis ingediend.

3. Het gegeven dat slechts éénmaal een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten verantwoordt geenszins dat een inreisverbod van de maximale duurtijd wordt opgelegd. Zulks staat in manifest contrast met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Elke redelijke verhouding is zoek.

Verzoeker stelt zich terecht de vraag welke marge er nog rest indien een vreemdeling na het niet-uitvoeren van één bevel om het grondgebied te verlaten reeds de maximale straf krijgt opgelegd.

Nochtans is het ten zeerste aannemelijk dat een vreemdeling die twee, drie of zelfs meerdere keren het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en hieraan geen gevolg gaf, zwaarder moet worden gestraft dan iemand die slechts éénmaal het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Door het automatisch opleggen van de zwaarste straf wordt hiertoe geen enkele ruimte meer gelaten, hetgeen indruist tegen het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. (...).”

2.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid dat ten tijde van het nemen van de beslissing luidt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4. §1.”

In de bestreden beslissing die het inreisverbod betreft, wordt uiteengezet dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan en dat hem eerder een bevel werd gegeven op 24 januari 2013, met kennisgeving op 1 februari 2013, dat hij geen stappen heeft ondernomen om België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten en dat hij een aanvraag 9bis heeft ingediend.

Evenwel, anders dan verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nrs 225.871 en 225.872). Het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet vereist dat de verwerende partij bij het nemen van een inreisverbod rekening houdt met de specifieke omstandigheden van de zaak, wat in casu ontbreekt (RvS 26 juni 2013, nr.227. 898; RvS 26 juni 2013, nr.227. 900). Immers de melding dat verzoeker een aanvraag gesteund op artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, staat los van de duur van een inreisverbod en kan enkel geïnterpreteerd worden als zijnde een bijkomend argument dat erop wijst dat verzoeker door het indienen van dergelijk aanvraag niet de intentie heeft om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).*

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niets wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod gegeven aan verzoeker. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De nota geeft evenmin uitleg waarom een maximum duur is opgelegd en niet minder. Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt noch in de beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissing houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet. De grief die stelt dat door het automatisch opleggen van de zwaarste duur van het inreisverbod indruist tegen de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht is in die mate terecht.

In die mate is het middel gegrond en dienen de overige onderdelen niet te worden beantwoord.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 27 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN